

Det er medens menesker stadig bor på jorden at den undersøgende dom finder sted i himlens sale. Alle de bekendende efterfølgeres liv vil blive efterset af Gud. Alle skal undersøges efter det der står i himlens bøger, efter hans gerninger vil enhvers skæbne blive afgjort.

Med bryllupsklædningen i lignelsen fremvises den rene og pletfrie karakter som Kristi sande efterfølgere vil besidde. Enhver menighed er det givet "hun har fået givet at klæde sig i lysende rene linnedklæder" "uden mindste plet eller rynke, hellig og lydefri." Åbenbaringen 19,8; Effererne 5,27. De fine linnedklæder, siger Bibelen, "er de helliges retfærdighed." Åbenbaringen 19,8. Det er Kristi retfærdighed, Hans egen pletfrie karakter, som gennem tro tildeles alle som tager imod Ham som deres personlige Frelser.

Den hvide uskyldighedsklædning bar vore første forældre da Gud satte dem i hellige Eden. De levede i fuldkommen harmoni med Guds vilje. Al deres hengivenhedsstyrke blev givet til deres himmelske Fader. Et smukt og blødt lys, Guds lys, omgav det hellige par. Denne lysets klædning var et symbol på deres åndelige klædninger af himmelsk uskyldighed. Var de forblevet sande mod Gud, ville dette lys, altid fortsætte med at omgive dem. Men da synden kom ind, blev deres forbindelse med Gud skilt, og det lys som havde omgivet dem var væk. Nøgne og skamfulde, prøvede de at give de himmelske klæders plads, en sammensyning af figenblade, for at dække.

Det er hvad Guds loves overtrædere har gjort lige siden den dag Adam og Eva blev ulydige. De syede figenblade sammen for at dække over en nøgenhed, der var kommet af overtrædelse. De havde båret deres egne opfundne klæder, ved deres egne gerninger havde de prøvet at dække over deres synder, og gøre sig selv antagelige for Gud.

Men dette skal de aldrig gøre. Mennesker kan ikke opfinde noget der går i stedet for deres tabte uskyldighedsklæder. Ingen figenblade-klædning, ingen verdslige borger-klædning, kan de bære som sidder hos Kristus og engle ved Lammets bryllupsfest.

Kun det dække som Kristus selv har skaffet kan få os til at være fremme i Guds nærhed. Dette dække, Hans regn retfærdighedskåbe, vil Kristus lægge på enhver angrende og troende sjæl. "Så råder jeg dig til", siger han, "hos mig at købe . . . hvide klæder at iføre dig, for at din nøgenheds skam ikke skal ses." Åbenbaringen 3,18.

Denne klædning som er vævet på himlens vævestol, har ikke en menneskeopfundet tråd i sig. Kristus har i Sin menneskelig udvirket en fuldkommen karakter, og denne karakter giver Han videre til os. "Al vor retfærdighed blev som snavset tøj." Esajas 64,5. Alt hvad vi kan gøre i os selv er besmittet af synd. Men Guds søn "blev åbenbaret for at bære vore synder, og der er ikke synd i ham." Synd defineres som "lovbrud". 1 Johannes 3,5. 4. Men Kristus var lydig mod alle lovens krav. Han sagde til sig selv: "Jeg ønsker at gøre din vilje, Gud, din lov er i mit indre." Salme 40,9. Da Jesus var på jorden, sagde Han til Sine disciple: "Jeg har holdt min Faders bud." Johannes 15,10. Ved Hans

Kristus bragte Guds lov, ublandet med mennesketradition, som den store standard for lydighed. Dette vækkede rabbinernes fjendskab. De satte menneskers lære over Guds ord, og vendte folket bort fra Hans forskrifter. De ville ikke opgive deres menneskeskabte bud, for at adlyde Guds ords forlangende. De ville ikke ofre en stolt fornuft og menneskers ros for sandhedens skyld. Da Kristus kom, bragte han Guds krav til folket, og præsterne og de ældste fornægtede Hans ret til at lægge sig imellem dem og folket. De ville ikke acceptere Hans irettesættelser og advarsler, og de vendte selv folket imod Ham og omringer Ham for at udslætte Ham.

For de blev draget til ansvar for resultaterne af at forkaste Kristus. For de religiøse ledere var skyld i et folks synd og et folks fordærv.

Sker den samme indflydelse på værket også i vor tid? Er der ikke mange vinbønder i Herrens vingård der følger i de jødiske lederes fodspor? Er der ikke religiøse lærere der vender mennesker bort fra Guds ords klare krav? I stedet for at uddanne dem til lydighed mod Guds lov, uddanner de så ikke sig selv i overtrædelse? Fra mange af talerstolene i menighederne lærer folk at Guds lov ikke binder dem. Menneskers traditioner, forordninger og skikke ophøjes. Der fostres stolthed og selv-tilfredshed på grund af Guds gaver, medens Guds forlanger ignoreres.

Når Gud lov lægges til side, ved mennesker ikke hvad de skal gøre. Guds lov er et afskrift af Hans karakter. Den indbefatter Principperne i Hans rige. Han som nægter at acceptere disse principper, sætter sig selv uden for den kanal som Guds velsignelser flyder i.

De herlige muligheder som Israel får, vil kun kunne erkendes ved lydighed mod Guds bud. Den samme ophøjede karakter, de samme fyldige velsignelser – velsignelse af sind, sjæl og legeme, velsignelser af huse og marker, dette livs velsignelser og for det kommende – er kun muligt for os gennem lydighed.

I den åndelige så vel som den naturlige verden er lydighed mod Guds love betingelsen for at bære frugt. Og når mennesker lærer folk at ignorere Guds bud, forhindrer de dem i at bære frugt til Hans ære. De gør sig skyld i at holde frugterne fra Herrens vingård tilbage.

Guds budbringere kommer til os som Mesterens befaling. De med krav, ligesom Kristus gjorde, i lydighed mod Guds ord. De bringer Hans krav til vingårdens frugter, kærlighedens frugter, ydmyghed, og selvopofrende tjeneste. Er der, ligesom de jødiske ledere, så ikke mange af vinbønderne der oprøres til vrede? Når Guds lovs krav bringes frem for folk, bruger disse lærer så ikke deres indflydelse til at få folk til at forkaste den? Sådanne lærer kalder Gud for upålidelige tjenere.

Guds ord til det gamle Israel har en højtidelig advarsel til menigheden og dets ledere i dag. Om Israel har Herren sagt: "Jeg skrev mine mange love, men han regnede dem ikke for noget." Hoseas 8,12. Og til præster og lærere erklærede han: "Det er ude med mit folk, fordi det ikke har kundskab. Fordi du har forkastet

kundskaben, forkaster jeg dig. . . fordi du glemmer din Guds belæring, glemmer jeg også dine sønner.” Hoseas 4,6.

Skal advarslerne gå upåagtet hen? Skal anledningerne for at gøre noget ikke udnyttes? Skal verdens hån, fornuftens stolthed, tilpasse sig menneskers skikke og traditioner? - og skal dette afholde Kristi bekendende efterfølgere fra at tjene Ham? Vil de forkaste Guds ord ligesom jødiske ledere forkastede Kristus? Resultatet af Israel synd står for os. Vil kirken i dag tage imod advarslen?

“Men når nogle af grenene blev brækket af, og du, som er en gren af et vildt oliventræ, er blevet podet ind blandt grenene og også får af saften fra det ægte træes rod, så skal du ikke hovere over de andre grene;.... de blev brækket af på grund af vantro, men det skyldes troen, at du fik din plads. Vær ikke overmodig, men frygt! For når Gud ikke skånede de naturlige grene, vil han heller ikke skåne dig.” Romerne 11,17-21.

Uden en bryllupsklædning

Dette kapitel er baseret på Mattæus 22, 1-14.

Lignelsen om bryllupsklædningen åbner en lektie for os af højeste betydning. Ved brylluppet vises foreningen mellem det menneskelige og guddommelige; bryllupsklædningen repræsenterer den karakter som alle må have, som skal regnes som egnede gæster til brylluppet.

I denne lignelse, ligesom ved det store måltid, illustreres evangeliets indbydelse, det forkastes af jødiske folk, og nådeskaldet til hedningene. Men fra deres side som afviser indbydelsen, åbner denne lignelse øjnene op for en dybere forhånelse og mere skæbnessvanger straf. Kaldet til festen er kongens indbydelse. Den kommer fra én som har fået overdraget magt til at befale. Det giver stor ære. Alligevel påskønnes æren ikke. Kongens myndighed foragtes. Når husholderens indbydelse blev betragtet ligegyldigt, mødes kongen med hån og mord. De behandlede tjenerne med foragt, behandler dem foragtligt og slår dem ihjel.

Når husholderen ser at hans indbydelse ringeagtes, erklærer at ingen af de mænd som var indbudt bør smage hans måltid. Men for de som havde trodsset kongen, blev der dekretet mere end udelukket fra ham og hans bord. ”Kongen blev vred og sendte sine hære ud og dræbte disse mordere og brændte deres by.”

I begge lignelser blev der arrangeret en fest med gæster, men anden gang viser at alle skal forberede sig som deltager i festen. De som ikke forbereder sig bliver stødt ud. ”Da kongen kom ind for at hilse på sine gæster,” og ”han fik dér øje på en, der ikke havde bryllupsklæder på. Han spurgte ham: Min ven, hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder? Men han tav. Da sagde kongen til sine tjenere: Bind hænder og fødder på ham og kast ham ud i mørket udenfor. Dé skal der være gråd og tænderskæren.”

Indbydelsen til festen formidlede Kristi disciple. Vor Herre har udsendt de tolv, og derefter halvfjerds, proklamerede at Guds rige var nær, og kaldte mennesker til at

angre og tro evangeliet. Men man tog sig ikke noget af kaldet. De som var indbudt til festen kom ikke. De halvfjerds blev senere udsendt til at sige: ”Nu er der dækket op til fest; mine okser og fedekalve er slagtet, og alt er rede. Kom til brylluppet!” Dette var det budskab det jødiske folk fik efter Kristi korsfæstelse, men det folk der hævdede at være Guds særlige folk forkastede det evangelium de havde fået i Helligåndens kraft. Mange gjorde dette på den mest hånlige måde. Andre var så forbitrede af frelsens offer, tilgivelsens offer for at afvise herlighedens Herre, så de angreb budskabets bærere. Der blev ”en stor forfølgelse.” Apg. 8,1. Mange, både mænd og kvinder, blev kastet i fængsel, og nogle af Herrens budbringere, som Stefanus og Jakob, blev lagt i døden.

Således beseglede det jødiske folk deres forkastelse af Guds barmhjertighed. Resultatet blev forudsagt af Kristus i lignelsen. ”Kongen . . . sendte sine hære ud og dræbte disse mordere og brændte deres by.” Dommen blev afsagt over jøderne ved Jerusalem’s ødelæggelse og spredningen af folket.

Den tredje indbydelse til festen er der hvor evangeliet gives til hedningene. Kongen sagde: ”Bryllupsfesten er forberedt, men de indbudte var ikke værdige. Gå derfor helt ud, hvor vejene ender, og indbyd, hvem som helst I finder, til brylluppet.”

Kongens tjener som gik ud på hovedvejene ”samlede alle, som de fandt, både onde og gode.” Det var en blandet gruppe. Nogle af dem viste ikke egentlig virkelig agtelse for festens giver end de havde for dem der afviste kaldet. Den første indbudte klasse, kunne ikke afse noget, mente de, for at ofre noget verdsligt, for at kunne deltage i kongens festmåltid. Og blandt dem som tog imod indbydelsen, var der nogle som kun mente det ville gavne dem selv. De kom for at dele festens goder, men havde intet ønske om at ære kongen.

Da kongen kom for at se til gæsterne, blev alles virkelige karakter afsløret. For der var fremstillet en bryllupsklædning til alle gæsterne. Denne klædning var en gave fra kongen. Ved at bære den, viste gæsterne deres respekt for festens giver. Men en mand var iklædt sine almindelige borgerlige klæder. Han nægtede at gøre den beredelse kongen have pålagt. Klædningen der var gjort ham for en stor pris, foragtede han at bære. Derved forhånede hans sin herre. Til kongens krav, ”hvordan er du kommet ind uden bryllupsklæder?” kunne han ikke svare noget. Han havde dømt sig selv. Da sagde kongen: ”Bind hænder og fødder på ham og kast ham ud i mørket udenfor.”

Kongens undersøgelse af gæsterne ved festen, viser et domsarbejde. Gæsterne ved evangeliets fest er dem, der bekender at tjene Gud, de hvis navne står skrevet i livets bog. Men ikke alle der bekender at være kristne, er sande disciple. Før den endelige løn gives, må det afgøres hvem der egner sig til at dele de retfærdiges arv. Denne afgørelse må træffes før Kristi genkomst i himlens skyer; for når Han kommer, har Han Sin løn med sig, ”for at gengælde enhver, som hans gerning er.” Åbenbaringen 22,12. Før Hans komme, så vil ethvert menneskes arbejde blive afgjort, og for enhver af Kristi efterfølgere vil lønnen blive tilmålt efter hans gerninger.